

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 157. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473041632/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

skab, hvor nøkken kan drømme om at blive salig; og til slut apostroferes elven i sit skummende fald ned i det dybe flodleje, »der fører Dig til Østersøen, din Evigheds».

At natuhamonien spejler en religiøs harmoni, var en forvisning han havde nået gennem sin Siljanprædiken (XX). Herfor borgede allerede den æstetiske sans hvormed man uvilkaarligt arrangerer og grupperer blomster til en buket. På samme måde ordner han rejseoplevelserne til en garlands og vil nu stikke lidt bladgræs ind imellem, småbilleder blandt de store; og der er nok at øse af, *Billeder i det Uendelige* (XXVII) – overskriften antyder tillige uendelighedspektivet selv i de mindste vænsede ting. Også dem er det digterens sag at pege på, ligesom mikroskopet viser lilleverdenen i en vanddråbe (eventyret »Vanddråbens» havde han kort forinden skrevet til Østred). De følgende fem lynskud fra skovvejen rummer alle et lavt og et højt element, således at vægten forskydes fra det lave til det høje.

Det første øjeblikbillede viser en banke med visne gevækster og rodende svin foruden; foroven står svinhyrden fordybet i en bog, »maaskee en kommende Lærd, for de kommende Tiders». I respekt for fremtidens videnskab skal hele rejsen munde ud; på den anden side må vi mindes botanikprofessoren i *Waldstena*, de mødte bøger i Uppsala-biblioteket, pedanten og skoleduksen som læsertyper i *Digter-Skillet*. Den læsende svinedreng får nogle stenk i forfatternes af forfatterens ironi.

I det næste ser vi en bondegård, på hvis græstørvtag en mand omhugger et lille træ just som den rejse passerer. Dagbogen fremhæver det loflende moment: »Jeg kom idet det faldt, et Digterioie saa det og derfor skal det evigt blomstre». Men i den færdige udførelse er tyngdepunktet flyttet, nu dominerer glimtet af den blinkende økse.

I det midterste skovbillede balancerer det negative og positive. En edderkop sidder i sit spindelkev som en eventyrhæks, der kan være både ond og god; det hæslige er hævet op i sollyset.

Med det næstsidste stykke er vi nået til et snævet herberg, hvor husets datter løber barfodet over møddingen og lyser op i alt skidtet – det smukke sejrer over det grimme.

I den sidste situation sidder en ung mor i naboens og græder